

Red Hat Linux 7.0

Sedminásobný Red Hat

Nedávno uvedený Red Hat Linux 7.0 přinesl na první pohled patrnou změnu – dvě instalační CD. Spolu s Red Hat Power Tools a dokumentací to jsou už čtyři cédéčka, čímž se přiblížil otesánkům, jako je třeba SuSE. Na druhý pohled mě ale příliš nepotěšil.

Začneme tím prvním, co uživatel uvidí – instalačním programem. Samotný vzhled instalačního programu se příliš nezměnil. Po pravdě řečeno, není nutné měnit něco, co dobře funguje. Stále lze volit textovou nebo grafickou instalaci (tradičně ne příliš náročnou na vybavení hardwaru). Zůstává také možnost zvolit si předem připravenou instalaci pracovní stanice nebo serveru. K novinkám instalačního programu patří i podpora USB myši a klávesnice, takže nenastanou problémy s instalací na novější počítače. Příjemnou maličkostí je grafická verze boot manažeru LILO. Zkušenější uživatele potěší rozšířené možnosti automatické kickstart instalace a možnost konfigurovat LDAP a Kerberos přímo při expertní instalaci.

Největší novinka je však skryta pod povrchem. Balíky nové distribuce jsou totiž v novém formátu RPM 3.1 a pracuje s nimi nový RPM verze 4. Zpětná kompatibilita je zaručena až k balíkům pro RPM 2.0, ale nové balíky musíte instalovat novým “erpéemkem”.

Po úspěšné instalaci můžete vyzkoušet některou z novinek. Nejviditelnější bude asi nové XFree 4.0.1 s modulárním X serverem. Pro nás nedůvěřivé je zde i poslední verze trojkové řady. Nedočkavci si asi zase vyzkouší jádro 2.4. Spolu s dlouho očekávaným KDE verze 2 je k dispozici i kancelářský balík KOffice, který by měl být plnohodnotným soupeřem jiných kancelářských balíků pro Linux. Instalace KDE 2 je však hodně náročná na diskový prostor. Příznivci XML mohou zase experimentovat s Mozillou M17. O možnostech Gimpu verze “skoro” 1.2 jsme se zmiňovali v minulém Chipu. Příjemným překvapením je posun k větší kompatibilitě s FHS (Filesystem Hierarchy Standard).

Tím končím chválu a začnu si i trošku stěžovat. Takové problémy s instalací Red Hat Linuxu jako tentokrát jsem ještě neměl. Je sice pravda, že moje pokusy nepatří mezi ty právě standardní, ale nakonec i ta nejobyčejnější instalace přímo z CD-ROM nedopadla nejlépe. První pokus o instalaci selhal hned na počátku. Můj oblíbený postup, totiž NFS export instalačního CD ze SCSI CD-ROM Discmana připojeného přes PCMCIA kartu a dále exportovaného přes PCMCIA ethernetovou kartu, byl znemožněn požadavkem, aby při síťové instalaci obsahoval instalační adresář soubory z obou cédéček. Dvě CD se do diskmana najednou vejdu, ale nedají se přečíst ;-)

Mírnější varianta, instalace z lokálního disku, také nedopadla dobře. Instalační program se sice rozběhl, ale nakonec to všechno skončilo “chcípou anakondou” (tak si instalační systém sám říká). Takže nezbylo než vzít normální ATAPI CD-ROM a instalovat tou nejjednodušší metodou. Tu mi instalační program ozvláštnil naprosto nesmyslným počítáním místa potřebného pro instalaci vybraných balíků. Nakonec mi dovolil vybrat si alespoň základní balíky a po instalaci zůstalo na disku dost místa pro všechny ostatní, které instalační program odmítal, protože by se prý nevešly. To je jediná vážnější vada instalačního programu. Většina uživatelů si přeci jen bude instalovat Red Hat 7.0 na normálně vybavený počítač.

Nechci tvrdit, že instalace nového Red Hatu je nemožná. Ze svého okolí nevím prakticky o nikom, kdo by narazil na tolik problémů jako já. Po instalaci je sedmička naprosto normální a stabilní systém. Samozřejmě jen do té doby, než začnete experimentovat s novým jádrem, které je přeci jen ještě málo vyzkoušené. To je také důvod, proč je standardně instalováno stabilní jádro řady 2.2.XX. Sedmička obsahuje hodně novinek, ale stejně se mi zdá, že změna na místě před tečkou je spíše odpovědí na tah konkurence než vyjádřením velké změny. Já osobně zatím nepovažuji za nutné upgradovat z české 6.2 na novou verzi. Největším nepřítelem nás konzervativců bude nejspíš nový formát RPM souborů, který nás donutí minimálně přejít na RPM 4.

*Lukáš Mikšíček
lukas.miksicek@seznam.cz*